

Wisting za sebou zavřel dveře kanceláře. Potřeboval být chvíli sám a v klidu uvažovat. Únosci se ho zeptali, jestli je Jan Serner v Norsku, další otázky však nepoložili. Měli interní informace a už věděli, že tu je. Otázka sloužila pouze k ověření Wistingovy pravdomlnosti.

Jan Serner, Ralf Falk a Ann-Mari Walinová hráli ve švédském vyšetřování ústřední roli. Ti tři reprezentovali v médiích Malmgrenův případ, stejně jako nyní Wisting reprezentoval ten norský. Pokud by se únosci rozhodli zaútočit na někoho z hlavních vyšetřovatelů, nepochybně by si vybrali jednoho z nich.

Wisting si jejich jména napsal na prázdnou stránku notesu a rozdělil ji na tři kolonky. Ralf Falk se nijak nepředváděl, držel se v pozadí a spíš všechno pozoroval. Možná byl od přírody zdrženlivý, anebo k takovému chování měl své důvody. Jan Serner se choval odmítavě po telefonu, když s ním Wisting mluvil poprvé, ale pak začal projevovat větší vstřícnost. V Bulutově bytě přehlédl adresu zapsanou na rubu časopisu na konferenčním stolku. Ann-Mari Wallinová se zdržovala ponejvíc v hotelu a chodila pouze na porady. Dnes silně prosazovala, aby policie Niklase Kranze vyzvala, ať únosce poslechne.

Wisting neměl důvod podezřívát ani jednoho z nich. Bez ohledu na to, kdo z nich práskal, byla vina dotyčné či dotyčného větší než jeho vlastní provinění. Práskačovo jednání totiž připravilo o život Matse Beckmana.

Někdo zaťukal. Wisting notes zavřel a zvolal: „Dále!“

Vešla Maren Dokkenová. Zadívala se na kytici ležící stále nahoře na regálu, ale nic neřekla.

„Nedaří se mi sehnat Ninu Lundbladovou,“ oznámila mu. „Nebere mi telefon a v hotelu taky není, před poradou jsem se tam zastavila.“

Wisting se narovnal.

„Že by dostala strach?“

Maren pokrčila rameny.

„Možná ano. Proklepla jsem si ji. Byla několikrát odsouzená, mimo jiné za drogy. Třeba se stáhla právě proto, ale na druhou stranu vždyť chodila s Beckmanem.“

Wisting se na kolegyni zadíval. Zamyslel se nad něčím jiným. Nedokázal si představit, že by se Nina Lundbladová mohla ocitnout v ohrožení.

„Vůbec přece netušila, čím se Beckman ve skutečnosti zabývá,“ namítl.

„Nevíme, jestli nám priznala všechno,“ nesouhlasila s ním Maren.

Wistingovi se nastalá situace ani trochu nezamlouvala. Nině Lundbladové došlo, že její přítel se zapletl do něčeho nekalého. Sama měla s kriminálním prostředím zkušenosti a znala pravidla hry. Nebylo by divu, kdyby při prvním setkání policii něco zatajila.

„Třeba plaším zbytečně, ale chtěla jsem ti to říct,“ dodala Maren.

„Mrkneme se na to,“ rozhodl Wisting. „Požádej v hotelu, ať ti dají vědět, kdyby se tam objevila. Měla by se dozvědět, jakou roli tu její přítel ve skutečnosti sehrál.“

„Už jsem je požádala,“ přikývla Maren.

Na odchodu za sebou zavřela dveře. Wisting vytáhl telefon a zavolal Line.

„Něco nového?“ zeptala se dcera.

„Nic.“

Nechtěl se jí svěřit se svým podezřením vůči Švédům. Po telefonu se nechtěl zmiňovat ani o tipu, že někdo viděl Bulutovo auto v průmyslové zóně.

„Zařídil jsem, co bylo potřeba,“ dodal rychle. „Zastavím se pak za tebou.“

„Nemohl bys přijet hned?“